

Gdy jesteś spokojna/-y, możesz pomóc dziecku nazwać emocje, które doprowadziły do wybuchu. Jeśli nadal jesteś zła/-y, lepiej zaczekać: „*Jestem zła/-y, wiem, że ty też, porozmawiamy, gdy oboje się uspokoiimy*”. Minusem jest to, że dziecko nadal przeżywa silne emocje, ale rozzłoszczony rodzic może tylko pogorszyć sytuację. Lepiej przeczekać ciężkie chwile niż atakować.

7. Gdy wszyscy ochłoną, pora porozmawiać o tym, co zaszło. Najważniejsze to stworzyć bezpieczne otoczenie, w którym dziecko będzie mogło przeanalizować emocje, jakie doprowadziły do konkretnego zachowania i ruszyć dalej. Np.

„Uderzyłeś go? Byłeś zły? Często się złościś na niego, gdy... Czasem każdy się tak czuje. Wiesz, że Cię kocham, prawda?”

8. Gdy rodzic i dziecko są już spokojni i czują więź, czas na naukę. Wytłumacz dziecku, jak radzić sobie z podobnym zachowaniem w przyszłości. Zwróć uwagę, by nie pouczać dziecka. Zamiast tego nazywaj i wspieraj uczucie dziecka.

Np. „*Wiem, że byłeś wściekły*”, „*Nie pozwolę ci bić siostry*”, „*Jak możesz postąpić następnym razem?*”, „*Możesz tupać nogami*”, „*Możesz poprosić mnie o pomoc*”.

9. Lepiej zapobiegać niż leczyć. Jeśli nie jesteś w formie, łatwo o sytuację zapalną. Jeśli nie jesteś w stanie zaoferować swojemu dziecku tyle spokoju i uwagi, ile masz,

zadbaj o siebie. Porozmawiaj z zaprzyjaźnioną mamą o trudnych sytuacjach, ciesz się rodzicielstwem, połóż się wcześniej spać.

10. Dopóki się nie nauczysz – po prostu nie próbuj. Co zrobić, jeśli wybuchasz, zanim się zorientujesz? Przestań krzyczeć natychmiast, gdy tylko to zauważysz, nawet w połowie zdania. Pokażesz dziecku, jak się kontrolować i panować nad sobą.

Nie obawiaj się, że dziecko nie odczyta się niepożądanych zachowań, jeśli będziesz spokojnie reagować. Badania pokazują, że kiedy rodzice denerwują się, dzieci denerwują się jeszcze bardziej – mózg wyłącza wtedy funkcje uczenia się.

Najskuteczniej działają granice wyznaczone empatią, zmniejsza się stres dziecka i można przedyskutować problem.

Porzućmy nawyki znane z naszego dzieciństwa, zmieńmy sposób myślenia i dezaktywujmy te zapalniki, aby następne pokolenia nie musiały się z nimi mierzyć.

Opracowała:
Marta Sosińska

ULOTKA INFORMACYJNA
DLA
RODZICÓW

POKONAJ KRZYK

Zespół Szkół Integracyjnych
im. Jana Pawła II
w Radomiu

JAK DZIAŁA KRZYK?

Krzyczysz, kiedy dziecko Cię zderwuje? Przeczytaj, jak możesz się tego oduczyc.

Najtrudniejszym aspektem rodzicielstwa jest panowanie nad własnymi emocjami. Czasami zachowanie dziecka powoduje, że mamy ochotę krzyczeć ze złości.

Można ulec emocjom, wykrzyczeć się, a potem zmierzyć się z poczuciem winy lub oprzeć się chęci wykrzyczenia i wyciszyć. Łatwo ulec emocjom wtedy, gdy granice nie zostaną wcześniej wyznaczone, a zachowanie dziecka jest drażniące. Niektórzy rodzice tak bardzo starają się wykazać cierpliwością, że sytuacja wymyka się im spod kontroli i coś w nich w końcu pęka.

Najlepiej zareagować, zanim cierpliwość się skończy – wtedy jest większa możliwość podjęcia konstruktywnych zachowań. Kluczem do sukcesu jest wyznaczenie granic, zanim pojawią się emocje.

Co zrobić, gdy mimo wszelkich starań dzieje się coś, co wytrąca z równowagi?

1. Przede wszystkim zabierz dziecko z sytuacji zagrożenia i ukój jego płacz.

Pod żadnym pozorem nie krzycz, bo po wybuchu, gdy emocje opadną, zostanie tylko poczucie winy. Najważniejsze, aby wszyscy byli bezpieczni.

2. Uświadom sobie, że to nie jest sytuacja kryzysowa.

W przypadku złości szaleją hormony i ciało otrzymuje sygnał, że znalazło się w sytuacji zagrożenia. Pojawia się nieodparta chęć reagowania, najczęściej skanalizowania swoich emocji na dziecku. I tu pora się zatrzymać, wziąć głęboki oddech i powtórzyć parę razy: *„To nie jest sytuacja kryzysowa!”*

3. Daj sobie chwilę na wyciszenie.

Powiedz spokojnie do dziecka: *„Muszę się*

uspokoić, wrócę za minutę”

4. Rób wszystko, co Cię uspokaja i pozwala zwalczyć złość. Weź ok. 10 głębokich oddechów, aby organizm przestał myśleć, że to sytuacja alarmowa. Przemyj twarz zimną wodą. Spójrz w lustro i powiedz: *„Jestem dobrym rodzicem, wszystko jest OK. Poradzę sobie”*

5. Zmień sposób myślenia, dzięki temu zmienisz swoje emocje.

Dziecko to mały człowiek, który wszystkie swoje bóleczki komunikuje swoim zachowaniem. Inaczej nie umie, bo **JEST DZIECKIEM** i dopiero uczy się wszystkiego.

6. Gdy jesteś już spokojna/-y, wróć do dziecka i w łagodny sposób ustal wszystkie niezbędne granice (swoje i dziecka). Pamiętaj, że dajesz dziecku przykład, jak regulować emocje.